

ALLAH ÄR HIMLARNAS OCH JORDENS LJUS

Guds ord: **"Allah är himlarnas och jordens ljus"** osv. Detta är en ny början som syftar till att fastställa det som finns i den av förklaring, med antydning om att den är i högsta grad fullkomlig på det sätt som du kommer att förstå. På det första sättet är det för att bekräfta att Hans förklaring inte är begränsad till det som nämns i den ädla suran, utan omfattar allt som förtjänar att förklaras av lagar och föreskrifter, deras grunder och mål som är knutna till dem i detta liv och i det kommande, och annat som har del i förklaringen. Och att den sker från Honom, den Upphöjde, på det mest fulländade sätt, eftersom Han uttryckte den med "ljusgivande", vilket är den starkaste och klaraste graden av förklaring.

Han uttryckte den som ljus i sig, för att påminna om ljusets styrka och dess djupa verkan, och för att visa att Han, den Upphöjde, är uppenbar i sig själv, och allt annat är uppenbart genom Hans uppenbarande. Liksom ljuset lyser i sig självt, och allt annat lyser genom det. Ljuset tillskrevs himlarna och jorden för att visa på fullkomlig spridning av den förklaring som det är en metafor för, och dess yttersta omfattning av allt som passar att förklaras av det som leder människor genom förklaringens omfattning, som är lånad från allt som kan ta emot det och förtjänar det av de himmelska och jordiska kropparna. Ty de är världens två poler, och det finns ingen annan plats för det sinnliga ljuset än dem. Eller för att visa att

ALLAH ÄR HIMLARNAS OCH JORDENS LJUS

förklaringen omfattar deras tillstånd och tillståndet för det som finns i dem av skapelser, eftersom det inte finns något som existerar utan att dess tillstånd har förklarats, antingen i detalj eller i korthet. Hur skulle det inte vara så, när det utan tvekan är en förklaring som visar på Skaparens existens och egenskaper, och ett vittnesbörd om återuppståndelsens sanning.

Eller för att visa att förklaringen är knuten till deras invånare, som Ibn Abbas – må Gud vara nöjd med honom – sade: "Han är vägledaren för himlarnas och jordens invånare. Genom Hans ljus finner de vägledning, och genom Hans vägledning räddas de från villfarelsens förvirring."

Vad gäller att förstå ljusgivandet som att Han, den Upphöjde, för fram väsenden från icke-existens till existens – eftersom detta är grunden för uppenbarande, liksom tillintetgörande är grunden för fördöljande – eller som att Han smyckar himlarna med solen, månen och stjärnorna och det som flödar från dem av ljus, eller med änglarna – över dem vare frid – och smyckar jorden med profeterna – över dem vare frid – och med lärda och troende, eller med växter och träd, eller som att Han styr deras angelägenheter och det som finns i dem – så är detta inte passande för sammanhanget och stämmer inte med den goda ordningen.

"Liksom Hans ljus" – det vill säga: Hans ljus som flödar från Honom, den Upphöjde, över de ting som lyser genom det. Det är den klagörande Koranen, som framgår av det som föregår, där dess verser beskrivs med nedstigning och förklaring. Han har uttryckligen kallat den ljus i sitt ord: **"Och Vi har sänt ned till er ett klart ljus."** Detta sade Ibn Abbas – må Gud vara nöjd med honom – al-Hasan och Zayd ibn Aslam – må Gud förbarma sig över dem. De gjorde det till en benämning för sanningen, även om det är vanligt att ljuset används som metafor för sanningen och mörkret för falskheten. Men detta passar inte här, eftersom sammanhanget handlar om att beskriva versernas förklaring, och sanningen har inte nämnts tidigare. Dessutom är det som beaktas i begreppet ljus uppenbarelse och uppenbarande, vilket är Koranens kännetecken. Vad gäller sanningen, så är det som beaktas i dess begrepp – i egenskap av att vara sanning – uppenbarelse, inte uppenbarande. Med "liknelse" avses den märkliga beskrivningen, det vill säga: den märkliga beskrivningen av Hans ljus.

"Som en nisch" – det vill säga: som en öppning i en vägg, i fråga om belysning och ljusgivande. **"I den finns en lampa"** – en stor, genomträngande lykta. Det har sagts: nischen är röret i mitten av lampan, och lampan är den brinnande vecken. **"Lampan i glas"** – det vill säga: en lykta av klart, skinande glas. Det har lästs både med öppet och stängt za' i

båda fallen. **"Glaset är som en lysande stjärna"** – strålände, brinnande, likt pärlor i sin klarhet och glans. De stora stjärnor som är kända kallas *darari*. Det har lästs "durri" med kasra på dal, shadda på ra', en lång ya' och därefter en hamza – som ett adjektiv från *darr'*, vilket betyder att driva bort. Det vill säga: starkt i att driva bort mörker med sitt ljus, eller i att driva bort delar av sitt sken från varandra vid blänk och glans. Det har också lästs med damma på dal, resten som tidigare.

Att lampan och glaset återges bestämda efter att först ha nämnts obestämda, och att det berättas om dem med det som följer, medan talet kunde ha löpt som: "Som en nisch med en lampa i glas, som är som en lysande stjärna" – detta är för att förstora deras betydelse och höja deras ställning, genom att förklara efter att först ha antytt, och genom att ge detaljer efter att först ha sammanfattat, och genom att tillskriva det som följer till dem på ett sätt som uttrycker huvudavsikten, inte som en beskrivning byggd på antydning om existens i allmänhet. Detta är tydligt. Den första satsens plats är nominativ, som en beskrivning av lampan, och den andra satsens plats är genitiv, som en beskrivning av glaset. Lam ersätter här det grammatiska sambandet, som om det sades: "I den finns en lampa, den är i glas, som är som en lysande stjärna."

"Den tänds från ett träd" – det vill säga: lampans tändning börjar från ett träd. **"Välsignat"** – det vill säga: rikt på nyttigheter, eftersom dess veke fuktas med dess olja. Det har också sagts att det beskrivs som välsignat eftersom det växer i det land som Gud, den Upphöjde, har välsignat för världens folk.

"Ett olivträd" – detta är en apposition till "träd". Att först nämna det obestämt, sedan beskriva det som välsignat och därefter ersätta det med olivträd, är för att höja dess betydelse. Det har lästs "tuwaqqadu" med ta', så att pronomenet som fungerar som subjekt syftar på glaset, inte på lampan. Det har också lästs "tawaqqada" i preteritum på formen *tafa'ul*, det vill säga: lampans gnista börjar från det. Och det har lästs "tawaqqadu" med borttagning av en av de två ta', som en förkortning av "tatwaqqadu", där det tillskrivs glaset.

"Varken östligt eller västligt" – det vill säga: solen faller på det ibland men inte alltid, utan på ett sätt att den träffar det hela dagen, som ett träd på en höjd eller i en öppen öken, så att solen träffar det både vid uppgång och nedgång. Detta är Ibn Abbas', Sa'id ibn Jubayrs och Qatadas uppfattning. Al-Farra' och al-Zajjaj sade: inte enbart östligt och inte enbart västligt, utan både östligt och västligt – det vill säga: solen träffar det vid uppgång och vid nedgång, så att det får del av båda och dess olja blir

klarare. Det har också sagts: inte beläget i östra delen av den bebodda världen och inte i dess västra, utan i dess mitt – det vill säga: al-Sham – eftersom dess oljor är de bästa. Det har också sagts: inte på en plats där solen alltid skiner på det och bränner det, och inte på en plats där solen alltid är borta och lämnar det rått. I hadithen: **”Det finns inget gott i ett träd eller en växt som alltid är i skugga, och inget gott i dem som alltid är i sol.”**

”Dess olja är nära att lysa, även om ingen eld rör vid den” – det vill säga: dess klarhet och ljusstyrka är sådan att den nästan lyser av sig själv, utan att någon eld alls rör vid den. Ordet *”law”* i sådana sammanhang används inte för att uttrycka att något inte skedde i det förflutna på grund av att något annat inte skedde, så att det skulle behöva ett svar som utelämnats. Snarare används det för att uttrycka att det som föregår är fastställt, vare sig det är bekräftat eller förnekad, under alla tänkbara förhållanden, genom att man låter det omfatta även det mest avlägsna av dessa förhållanden. Antingen på grund av förekomsten av ett hinder, som i Guds ord: **”Var ni än är, ska döden hinna upp er, även om ni är i höga torn.”** Eller på grund av avsaknad av villkor, som i denna ädla vers, så att det blir tydligt att dess fastställande eller förnekande gäller även under andra förhållanden, och ännu mer så. Ty när något är fastställt trots förekomsten av ett hinder eller avsaknad av villkor, så är det än mer fastställt utan dessa. Därför nämns inget annat förhållande, utan man nöjer sig med att nämna *wa* som binder satsen till dess motsats, vilken omfattar alla andra förhållanden. Detta är innebörden av deras ord: att det används för att omfatta alla förhållanden i korthet. Detta är en regel som gäller både i bekräftande och förnekande utsagor.

Om du säger: ”Den och den är generös, han ger även om han är fattig” eller ”Han är snål, han ger inte även om han är rik” – då menar du att givandet är fastställt i det första fallet och att det inte är fastställt i det andra, under alla tänkbara förhållanden. Meningen är: han ger om han inte är fattig och även om han är fattig; och han ger inte om han inte är rik och även om han är rik. Satsen med det som fogats till den är i akkusativ som ett tillstånd till det underförstådda subjektet i det bekräftande eller förnekande verbet. Det vill säga: han ger, och han ger under alla förhållanden.

Så den ädla versens innebörd är: **”Dess olja är nära att lysa, om eld rörde vid den och även om ingen eld rörde vid den.”** Det vill säga: den lyser under alla förhållanden, vare sig villkoret finns eller inte. Den första satsen har utelämnats, enligt den regel som gäller i detta sammanhang, eftersom den andra tydligt visar på den.

"Ljus" – är predikat till ett utelämnat subjekt. Guds ord: **"över ljus"** är knutet till ett utelämnat ord som är en beskrivning av det, och som bekräftar det som obestämd form antyder av storhet. Hela satsen är en sammanfattning av liknelsen, ett uttryck för vad som framgått av den och en förberedelse för det som följer. Det vill säga: det ljus som uttryckts som Koranen och vars märkliga egenskap liknats vid det som beskrivits med nischens ljus, är ett stort ljus som är över ljus på samma sätt – inte så att det är ett särskilt ljus över ett annat liknande ljus, eller summan av två ljus, utan ett ljus som är mångfaldigat utan begränsning av dess mångfald till en viss grad. Att ange nivåerna av mångfald i det som liknats vid nischens ljus med det som nämnts, beror på att det är den högsta graden av mångfald i vanliga fall. Ty när lampan är i ett trångt utrymme som en nisch, blir den starkare och mer samlad i sitt ljus, eftersom strålarna som reflekteras från den förenas med den ursprungliga strålen. Till skillnad från ett öppet utrymme, där ljuset sprids och sprider sig. Lykta av glas är det som mest hjälper till att öka ljuset, likaså dess renhet och klarhet. Det finns inget bortom dessa nivåer som ytterligare kan öka dess ljus och ge det en annan grad av belysning i vanliga fall. Att göra ljuset till en benämning för det ljus som det liknas vid, passar inte den ädla uppenbarelsens värdighet.

"Gud vägleder till sitt ljus" – det vill säga: Han vägleder med en särskild vägledning som med nödvändighet leder till det eftersträvade, till detta mångfaldigade ljus av stor betydelse. Att uttrycka det i form av ett substantiv istället för pronomen är för att ytterligare fastställa det och bekräfta dess inneboende storhet genom dess tillägg till Hans, den Upphöjdes, namn.

"Den Han vill" – det vill säga: Han vägleder den av Sina tjänare som Han vill, genom att ge dem framgång att förstå vad som finns i det av bevis för dess sanning, och att det är från Gud, den Upphöjde, genom dess mirakel, dess upplysning om det fördolda och annat som föranleder tro på det. Detta antyder att grunden för denna vägledning och dess kärna inte är något annat än Hans vilja, och att orsakerna utan den inte kan leda till målet.

"Gud framställer liknelser för människorna" – i vägledningens sammanhang, enligt vad deras tillstånd kräver. Ty detta har stor betydelse i vägledningens område, eftersom det är att framställa det begripliga i form av det sinnliga, och att avbilda ovanliga betydelser i form av det välbekanta. Därför liknades Hans ljus, som uttrycker den klargörande Koranen, vid nischens ljus. Att Hans namn uttrycks istället för pronomen antyder skillnaden mellan den särskilda vägledning som tillskrivs Honom,

den Upphöjde, och framställandet av liknelser, som är en form av allmän vägledning. Detta framgår av att den första knyts till "den Han vill" och den andra till "människorna alla".

"Och Gud vet allt" – vare sig det är något som görs eller något som uppfattas, vare sig det är synligt eller dolt. Av detta följer att Hans vilja knyts till vägledning för dem som är värdiga den och förtjänar den, och inte till andra, eftersom det skulle strida mot den visdom som ligger till grund för skapelsen och lagen. Hans allmänna vägledning är av olika slag och på olika sätt, enligt vad deras tillstånd kräver. Satsen är en inskjuten avslutning som bekräftar det föregående. Att Hans namn uttrycks istället för pronomen är för att betona satsens självständighet och antyda orsaken till domen, och det som nämnts om skillnaden i det som domen gäller, i sig och i sin anknytning.

UR Tafsir Abi al-Su'ud – Irshad al aqel al-salim av Abu al-Su'ud al-'Imadi (d. 982 H / 1574 e.Kr.).

Kort bakgrund om verket och författaren:

Författaren: Abu al-Su'ud Muhammad ibn Muhammad al-'Imadi var en osmansk rättslärd, mufassir och qadi al-qudat (överdomare) i Istanbul. Han levde under 1500-talet och räknas som en av de mest framstående exegeterna i den sena klassiska perioden.

Verket: Hans tafsir heter *Irshad al-Aql al-Salim ila Mazaya al-Kitab al-Karim*, men är mer känd som *Tafsir Abi al-Su'ud*. Det är en omfattande kommentar till hela Koranen, skriven med både språklig precision och teologisk djup.

Stil: Han kombinerar grammatik och retorik med teologisk och juridisk analys. Hans metod är att förklara verserna med språkliga nyanser, logiska resonemang och hänvisningar till tidigare tafsir-traditioner.

Betydelse: Verket blev mycket spritt i den osmanska världen och används än idag som en auktoritativ tafsir, särskilt för dess språkliga och stilistiska analyser.

[KAPITEL 24](#)

[«TAFSIR AV SURAT AL-NUR AV IBN KHATHIR](#)

[Egenskaper som räddar dig från Helvetets eld»](#)

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummah](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)